25.05.26
US-03 13-1 18 25

Broj: S1 3 U 050975 25 U
Sarajevo, 20.05.2026. godine

Sud Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove, sastavljenom od sudija i to, Jadranka Brenjo kao predsjednik vijeća, Efraim Čosić i Željka Krmek, kao članovi vijeća, uz sudjelovanje Asje Papo, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja, Zdravstvena specijalistička ustanova poliklinika „VITALIS" Mostar, ulica Vukovarska bb, kojeg zastupaju odvjetnici iz Odvjetničkog društva Paponja & Partneri d.o.o. Mostar, ulica Kralja Tomislava 109, protiv rješenja broj: JN2-03-07-1-2903-6/24 od 05.12.2024. godine, tuženog Ureda za razmatranje žalbi BiH, Filijala Mostar, u upravnoj stvari javnih nabavki, na nejavnoj sjednici održanoj dana, 20.05.2026. godine, donio je sljedeću,

P R E S U D U

Tužba se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Osporenim rješenjem tuženog, Ureda za razmatranje žalbi BiH, Filijala Mostar, broj: JN2-03-07-1-2903-6/24 od 05.12.2024. godine odbijena je žalba tužitelja izjavljena na tendersku dokumentaciju, u postupku javne nabave usluga: „Primarna zdravstvena zaštita liječnički pregled" ugovornog tijela Ministarstvo znanosti, prosvjete, kulture i športa HBK.

Tužitelj je blagovremeno podnio tužbu za pokretanje upravnog spora, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, pogrešne primjene materijalnog prava i povrede pravila postupka. U tužbi ističe, da ugovorno tijelo nije ničim obrazložilo, radi čega postavlja upravo ovaj uslov i što se uopšte dokazuje ovim certifikatom. Ističe, da se certifikat odnosi na zadovoljavanja sigurnosnih standarda u zdravstvenoj ustanovi, a ne na predmet ove javne nabave - obavljanje liječničkih pregleda. Stoga smatra, kako je ovaj zahtjev postavljen bez osnove, jer dokazivanje „zadovoljavanja sigurnosnih standarda u zdravstvenoj ustanovi" nije u vezi s predmetom javne nabave, jer za provođenje liječničkih pregleda nije potreban nikakv poseban sigurnosni uvjet ni certifikat u tom pogledu. Ističe da potpuno jednak stav (suprotno stavu tuženika) zauzima sam tuženik u svom Rješenju broj: JN2-03-07-1-1598-7/23 od 26.07.2024. godine, u kojemu se predmet odlučivanja bio identičan zahtjev drugog ugovornog tijela - dakle AKAZ certifikat u postupku nabave usluga periodičnog pregleda djelatnika. Smatra, da postavljanje zahtjeva koji nisu u vezi s

predmetom javne nabave je također nezakonito, jer ugovorno tijelo nema niti jedan argument zašto bi bilo potrebno dostaviti traženi certifikat da bi ponuđač proveo ugovor o pružanju usluga sistematskog pregleda. Također tužitelj ističe i to da je ugovorni organ bio dužno zahtjevati (uz ostale dokaze) i izričito dostavu rješenja nadležnog kantonalnog ili drugog nadležnog ministarstva zdravstva kako je ponuditelj registriran za obavljanje djelatnosti - odnosno registriran za medicinu rada, koji dokaz jeste u vezi s predmetom javne nabave i od njega ovisi mogućnost obavljanja ovih usluga, te citira relevantne odredbe Zakona o zdravstvenoj zaštiti FBiH. Ističe, da samo zdravstvena ustanova koja je registrirana za medicinu rada ima zakonsko ovlaštenje za obavljanje sistematskih pregleda, dok registracija za medicinu rada nije upisana kao podatak u sudskom registru (pa se niti taj dokaz ne može koristiti u ovom postupku), jer isti nije niti nadležan za davanje odobrenja za pružanje tih usluga. Konačno, tužitelj predlaže da se tužba uvaži, osporeno rješenje poništi i predmet vrati tuženom na ponovni postupak, te tuženi obaveže da tužitelju naknadi troškove upravnog spora.

U odgovoru na tužbu, tuženi i ugovorni organ predlažu, da se tužba, kao neosnovana, odbije.

Sud je ispitao pravilnost i zakonitost osporenog rješenja u granicama člana 35. Zakona o upravnim sporovima BiH („Službeni glasnik BiH“ broj: 19/02 do 74/10), pa je odlučio kao u dispozitivu ove presude iz slijedećih razloga.

Iz stanja spisa i obrazloženja osporenog rješenja proizilazi, da je ugovorni organ, Ministarstvo znanosti, prosvjete, kulture i športa HBK, pokrenuo postupak javne nabave usluga: „Primarna zdravstvena zaštita liječnički pregled", za koji je obavještenje o nabavci broj: 571-1-1-2-8-3-13/24 od 24.10.2024. godine objavljeno na portalu javnih nabavki. Tužitelj je nakon preuzimanja tenderske dokumentacije izjavio žalbu, koju je tuženi osporenim rješenjem odbio kao neosnovanu. Tuženi je ovako odlučio, kako to proizilazi iz obrazloženja osporenog rješenja, jer je zaključio, da je ugovorni organ sačinio tendersku dokumentaciju u skladu sa Zakonom o javnim nabavkama.

Cijeneći pravilnost i zakonitost osporenog rješenja, ovaj Sud je našao da se osporeno rješenje temelji na pravilno utvrđenom činjeničnom stanju i pravilnoj primjeni materijalnog prava.

Zakonom o javnim nabavkama („Službeni glasnik BiH“, broj 39/14 i 59/22), uređuje se sistem javnih nabavki u Bosni i Hercegovini, utvrđuju pravila za postupke javnih nabavki, i to na način da se definiraju prava, dužnosti, odgovornosti i pravna zaštita učesnika u postupku javne nabavke, te nadležnosti Agencije za javne nabavke Bosne i Hercegovine (u daljnjem tekstu: Agencija) i Ureda za razmatranje žalbi Bosne i Hercegovine (član 1. stav 1. citiranog Zakona). Ovo znači, da svaki učesnik (dobavljač), u postupku javne nabavke, mora imati isti položaj i mogućnosti da pod jednakim uslovima ne samo da učestvuje u postupku javne nabavke, nego i da bude izabran kao najpovoljniji ponuđač. Pod pojmom javna nabavka, u smislu ovog zakona, podrazumijeva se nabavka roba, usluga ili radova koje provodi ugovorni organ ili sektorski ugovorni organ iz člana 4. i 5. Zakona o javnim nabavkama, u skladu sa odredbama Zakona o javnim nabavkama i podzakonskim aktima (član 1. stav 2. Zakona o javnim nabavkama). Odredbom člana 53. citiranog

zakona propisano je, da je ugovorni organ dužan pripremiti tendersku dokumentaciju u skladu sa odredbama ovog zakona i podzakonskim aktima i da u tenderskoj dokumentaciji daje potpune informacije o uvjetima ugovora i postupku dodjele ugovora, a koji su kandidatima/ponuđačima dovoljni za pripremu zahtjeva za sudjelovanje, odnosno ponuda na stvarno konkurentskoj osnovi. Također članom 46. Stav 1. propisano je, da ugovorni organ može od kandidata odnosno ponuđača zahtjevati da dokažu svoju registraciju u relevantnim profesionalnim ili drugim relevantnim registrima zemlje u kojoj su registrirani ili da osiguraju posebne izjave ili referencu kojom se dokazuje njihovo pravo da obavljaju relevantnu profesionalnu djelatnost.

Po ocjeni ovoga vijeća, tužitelj neosnovano ukazuje, da su zahtjevi sadržani u tački 4.3. tenderske dokumentacije diskriminatorni. Naime, u spornoj tački, između ostalog, ugovorni organ je zahtjevao dostavljanje „certifikata ili akreditacije jednog od nadležnih tijela na području BiH u oblasti poboljšanja kvaliteta i sigurnosti zdravstvenih usluga kao i akreditacije zdravstvenih ustanova. Takođe je propisao, da neće odbiti niti certifikat i/ili akreditaciju zdravstvene ustanove koju izdaje ovlašteno međunarodno tijedo, ako iz istih proizlazi, kako zdravstvena ustanova odgovara bosanskohercegovačkim standardima sigurnosti i kvaliteta u procesu pružanja zdravstvsne zaštite, kojima se preuzima evuropski standard. Ovo iz razloga, što shodno citiranoj odedbi člana 46. stav 1. Zakona o javnim nabavkama, koji se odnosi na sposobnost obavljanja profesionalne djelatnosti, ugovorni organ u tenderskoj dokumentaciji može zahtijevati od kandidata/ponuđača, da dokažu svoju registarciju u odgovarajućim profesionalnim ili drugim registrima zemlje u kojoj su registrirani ili da osiguraju posebnu izjavu ili potvrdu nadležnog tijela kojom se dokazuje njihovo pravo na obavljanje. Tim prije, što ugovorni organ nije isključivo zahtievao dostavljanje „AKAZ" certifikata, a na šta tužitelj sugeriše u tužbi, već je naveo, da zahtjeva certifikat ili akreditaciju jednog od nadležnih tijela na području Bosne i Hercegovine u oblasti poboljšanja kvaliteta i sigurnosti zdravstvenih usluga, kao i akreditacije zdravstvenih ustanova. Dakle, kako je odredbom člana 46. zakonodavac dao diskreciono pravo ugovornom organu u pogledu postavljanja uslova sposobnosti obavljanja profesionalne djelatnosti, ovo vijeće nije moglo ocijeniti eventualnu povredu člana 3. Zakona o javnim nabavkama BIH, jer ugovorni organ sa ovako postavljenim tenderskim dokumentom nije prekršio odrebe člana 3. Zakona o javnim nabavkama BiH, preciznije, uslovi koji su postavljeni, ne upućuju na diskriminaciju kako to tužitelj ističe u tužbi, niti upućuje da tako postavljeni, nisu srazmjerni predmetnu nabavke budući da je, u konkretnom slučaju, predmet javne nabavke primarna zdravstvena zaštita, liječnički pregled.

Nadalje, po ocjeni ovoga vijeća nisu osnovani i prigovori tužitelja kojim spori tačku 4.3. tenderskog dokumenta odnosno preciznije činjenicu da ugovorni organ u pogledu tehničke i profesionalne djelatnosti nije propisao odnosno propustio je zahtjevati i rješenje nadležnog ministarstva za obavljanje djelatnosti. Ovo iz razloga, što iz tenderske dokumentacije jasno proizilazi da je ugovorni organ, između ostalog, zahtjevao dostavljanje dokaza o registraciji u relevantnom registru ili potvrdu nadležnog tijela, kojom se dokazuje njihovo pravo da obavljaju profesionalnu djelatnost koja je u vezi sa predmetom javane navke, što je u skladu sa citiranom odredbom člana 53. zakona. Dakle, ugovorni organ je propisao uslove koje ponuđači trebaju ispuniti, što je u skladu sa svrhom i predmetom Zakona o javnim nabavkama, a to je da se izvršenje nabavke i dodjeljivanje ugovora o javnoj nabavci, koje vrši

ugovorni organ, obavlja u skladu sa utvrđenim postupcima i principima utvrđenim ovim zakonom, i da pri tome ugovorni organ poduzme sve mjere kako bi se omogućila pravična i aktivna konkurencija među potencijalnim dobavljačima. Nadalje, ugovorni organ je u tenderskoj dokumentaciji jasno propisao šta ponude treba da sadrže i tendersku dokumentaciju propisao u skladu sa modelom standardne tenderske dokumentacije. Kako je ugovorni organ, u konkretnoj tenderskoj dokumenataciji, naveo šta ponuda treba da sadrži, to je tuženi organ pravilno odlučio kada je žalbu odbio, kao neosnovanu. Sud podsjeća, da svaki učesnik u postupku javne nabavke ima mogućnost da traži pojašnjenje tenderskog dokumenta ili da sačini prigovor, ukoliko smatra da nisu ispoštovana pravila javne nabavke. Naravno, pri tom treba izbjegavati nepotrebno odugovlačenje postupka jer svako odugovlačenje može imati nepovoljnu posljedicu za proklamovani cilj javne nabavke, najučinkovitije korištenje javnih sredstava i posljedično povredu odredbi člana 3. Zakona o javnim nabavkama BiH.

Treba istači i okolnost, da tužitelj, u smislu odredbe člana 102. stav 3. Zakona o javnim nabavkama BiH ("Službeni glasnik BIH" broj: 39/14), nije dokazao ili bar učinio vjerovatnim postojanje činjenica i razloga koji se tiču pravnog interesa za podnošenje žalbe, povreda postupka ili povreda primjene materijalnog prava, koje su istaknute u žalbi. Imajući u vidu navedeno ovo vijeće je utvrdilo da je ugovorni organ tendersku dokumentaciju sačinio u skladu sa Zakonom o javnim nabavkama, te da suprotno navodima tužitelja, nema povrede citiranog zakona.

Slijedom prednjih utvrđenja, te činjenice da su u osporenom rješenju sadržani valjani razlozi donesene odluke, koje u cijelosti prihvata i ovaj Sud, te obzirom da se osporeno rješenje temelji na pravilno utvrdjenom činjeničnom stanju, pravilnoj primjeni pravila postupka, koji je prethodio donošenju pobijanog konačnog upravnog akta i pravilnoj primjeni materijalnog prava, to je tužba neosnovana, pa je u smislu odredbe člana 37. stav 1. i 2. Zakona o upravnim sporovima BiH, odlučeno kao u dispozitivu ove presude.

Kako je tužba odbijena, to nije bilo zakonskog osnova ni za usvajanje zahtjeva za naknadu troškova upravnog spora, u smislu odredbi člana 61. Zakona o upravnim sporovima BiH ("Službeni glasnik BiH" broj: 19/02 do 74/10).

ZAPISNIČAR
Asja Papo

PREDSJEDNIK VIJEĆA
S U D I J A
Jadranka Brenjo